

На третия ден секачите пак дошли:

– Брей, не може! Дървото още по-дебело било станало.

Еленът казал на сестра си:

– Няма да слизаш от дървото! Чу ли какво ти казах?!

– Не се страхувай. Няма да сляза! Ако отсекал дървото, аз ще умра.

– Няма да умреш! Не се плаши! Дървото е дебело и няма да падне.

Секачите си отишли. Царят дал обява:

– Който направи така, че това момиче да слезне от дървото, ще му дам половината царство, ще му дам половината злате жълтиците. Ще му дам половината от конете си, от кравите си. Само и само да я доведе за сина ми.

Хората пощурели.

Една баба отишла при царя и казала:

– Царю, я ми приготви една табла, приготви ми сито, корити и гребен. Приготви ми брашно.

Сложили ѝ Всичко на една количка и тя тръгнала. Право при кладенеца. И започнала. Първо си измила главата, разрошила косата си. Отгоре момичето рекло:

– Лельо, виж, лошо се заплиташ.

– Бързай, щерко. Слез и ми оправи косата!

– Не мога, бабо! Много е високо дървото, много е дебело. Няма сък, за който да се хвана.

Тогава бабата започнала да меси хляб. Намазала си очите с тесто, за да не може да гледа. Обърнала тенсията обратно. Сложила брашното, а момичето викнало:

– Не, не, обратно си я сложила, бабо! Обърни я!

– Слезни, щерко. Кажи ми как да я направя.

– Не мога бе, майко, не мога да слезна!

Тъкмо отива бабата да сложи брашното в тавата, го хвърля на земята.

– Бабо, хабиш брашното! Брашното хабиш! Дръж тавата по хубаво!

– Не мога бе, чедо! Слез бе, чедо! Слез и ми покажи!

Така я измайсторила бабата, че най-накрая момичето слезнало. Бабата си очистила очите от тестото, сложила момичето на файтона, ударила с камшик животното и отишли в царския палат.

Вечерта еленът се прибрал – сестра му я няма. Завели я в къ-